ICCJ – Funcţionar public. Refuzul de a da curs detaşării pentru motive familiale

Legislaţie relevantă:

Legea nr. 188/1999, art. 89 alin. (3) lit. f)

Refuzul unui funcţionar public de a accepta detaşarea, în condiţiile în care avea încheiat cu părinţii săi – aflaţi la o vârstă înaintată şi cu o stare de sănătate precară – un contract de întreţinere prin care şi-a asumat obligaţia de a-i îngriji pe toată durata vieţii, se încadrează în ipoteza reglementată de dispoziţiile art. 89 alin. (3) lit. f) din Legea nr. 188/1999, privind existenţa unor motive familiale temeinice, ordinul prin care s-a dispus detaşarea acestui funcţionar public fiind, prin urmare, nelegal.

Decizia nr. 1135 din 2 martie 2012

Prin acţiunea în contencios administrativ înregistrată la această instanţă sub dosar nr.226/57 din 18.03.2011 reclamantul CM a chemat în judecată pârâta Agenţia Naţională pentru Ocuparea Forţei de Muncă Bucureşti, solicitând ca prin hotărârea ce se va pronunţa să se anuleze Ordinul nr.153/15.03.2011 emis de pârâtă şi obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată;

În motivarea acţiunii s-a arătat că a fost detaşat prin Ordinul nr.153/ 15.03.2011 la Agenţia Judeţeană pentru Ocuparea Forţei de Muncă Călăraşi ca director executiv, însă din motive familiale temeinic justificate a înţeles să refuze detaşarea prevalându-se de dispoziţiile art.89 din Legea nr.188/ 1999, formulând şi procedura prealabilă prevăzută de

Legea nr.554/ 2004, cerere de care pârâta nu a ţinut cont invocând motivul că Agenţia Judeţeană pentru Ocuparea Forţei de Muncă Călărași are postul de director executiv vacant.

Pârâta a depus la dosar întâmpinare invocând excepţia neîndeplinirii procedurii prealabile, iar pe fond netemeinicia acţiunii având în vedere că Ordinul nr.153/15.03.2011 este motivat în fapt și drept și îndeplinește condiţiile de fond și formă cerute pentru validitatea actelor administrative.

Prin Sentinţa nr.118 din 15 aprilie 2011, Curtea de Apel Alba Iulia – Secţia contencios administrativ și fiscal a respins excepţia lipsei procedurii prealabile invocată de pârâta Agenţia Naţională pentru Ocuparea Forţei de Muncă și a admis acţiunea formulată de reclamantul CM împotriva pârâtei Agenţia Naţională pentru Ocuparea Forţei de Muncă – A.N.O.F.M.

A anulat Ordinul de detașare nr.153 din 15.03.2011 emis de pârâtă și a obligat-o pe aceasta la plata către reclamantă a sumei de 800 lei cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunţa această sentinţă prima instanţă a reţinut că excepţia neîndeplinirii procedurii prealabile este nefondată deoarece prin cererea din data de 16.03.2011 reclamantul a solicitat anularea ordinului de detașare invocând motive familiale justificate cu acte medicale și prevederile art.89 alin.3 lit.f) din Legea nr.188/1999 republicată. Totodată reclamantul a formulat și procedura prealabilă prevăzută de Legea nr.554/ 2004 privind contenciosul administrativ.

Pe fondul cauzei, s-a apreciat că din actele medicale depuse la dosar rezultă că tatăl reclamantului în vârstă de 84 ani este grav bolnav astfel că având în vedere și vârsta mamei de 78 ani, reclamantul este cel care se ocupă efectiv de îngrijirea acestora, având încheiat cu părinţii și contract de întreţinere.

Faţă de actele medicale depuse la dosar, s-a constatat că motivul neacceptării de către reclamant a detașării la Agenţia

Judeţeană pentru Ocuparea Forţei de Muncă Călărași se încadrează în prevederile art.89 alin.3 lit.f) din Legea nr.188/1999.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs Agenţia Naţională pentru Ocuparea Forţei de Muncă.

În motivarea recursului s-a susţinut că reclamantul a solicitat revocarea Ordinului nr.153 din 15.03.2011, prin adresa înregistrată sub nr.5765 din 23.03.2011, iar acţiunea s-a introdus la 18.03.2011, situaţie în care acţiunea era prematură.

S-a precizat că Ordinul nr.153/2011 a fost emis cu respectarea art.87 și 89 din Legea nr.188/1999, că măsura modificării raportului de serviciu a fost adoptată de conducătorul Agenţiei Naţionale pentru Ocuparea Forţei de Muncă pentru asigurarea coordonării A.J.O.F.M. Călărași.

S-a mai arătat că prin Ordinul nr.232 din 28.04.2011 a încetat detașarea intimatului-reclamant la Agenţia Judeţeană pentru Ocuparea Forţei de Muncă Călărași.

Înalta Curte, examinând motivele de recurs, acţiunea, probele cauzei și legislaţia aplicabilă, a reţinut:

Cu privire la excepţia lipsei de interes în promovarea recursului

Interesul este definit în literatura juridică de specialitate ca fiind folosul practic pe care o parte îl urmărește prin punerea în mișcare a procedurii judiciare.

Condiţia interesului nu este cerută numai la punerea în mișcare a acţiunii, prin introducerea cererii de chemare în judecată, ci ea trebuie îndeplinită în legătură cu toate formele procedurale care alcătuiesc conţinutul acţiunii, respectiv apărări, exercitarea căilor de atac, etc.

Reclamantul a considerat că recursul este lipsit de interes,

deoarece s-a emis de către recurentă Ordinul nr.232 din 28.04.2011 prin care s-a încetat detașarea dispusă prin Ordinul nr.153/2011.

Prin motivele de recurs, însă, recurenta a susţinut legalitatea Ordinului nr.153/2011 pentru perioada cât acesta a avut existenţă proprie, cât a produs efecte juridice.

În consecinţă, se află în analiză *legalitatea* Ordinului nr.153/2011 care a produs consecinţe în perioada de la data emiterii și până la adoptarea Ordinului nr.232 din 28.04.2011 și ca urmare, excepţia este nefondată.

Cu privire la excepţia prematurităţii acţiunii

Reclamantul a solicitat prin *cererea* înregistrată sub nr.1022 din *16.03.2011* să se revoce Ordinul nr.153/2011.

Agenţia Naţională pentru Ocuparea Forţei de Muncă a *răspuns* la această cerere cu adresa nr.5384 din*17.03.2011* (fila 15, dosar fond).

Acţiunea a fost introdusă la Curtea de Apel Alba Iulia la data de 18.03.2011, deci după primirea răspunsului la cererea reclamantei.

Prematuritatea este o excepţie procesuală de fond, peremptorie, care se aplică în situaţia în care nu s-a formulat plângere prealabilă și partea se adresează instanţei înainte de a expira termenul pentru introducerea acesteia.

Așadar, soluţia de admitere a excepţiei prematurităţii se pronunţată atunci când nu a expirat termenul pentru formularea reclamaţiei administrative.

Potrivit art.11 alin.1 lit.a) din Legea nr.554/2004, cererile prin care se solicită anularea unui act administrativ se pot introduce la instanţă în termen de 6 luni de la data răspunsului la plângerea prealabilă.

Dreptul de a introduce acţiunea s-a născut la *17.03.2011* când reclamantul a primit răspuns la cererea sa, astfel că excepţia prematurităţii nu este fondată.

Cu privire la fondul cauzei

Prin Ordinul nr.153/2011 reclamanta a fost detașată de la Agenţia Judeţeană pentru Ocuparea Forţei de Muncă Sibiu la A.J.O.F.M. Călărași.

Potrivit art.87 alin.1 din Legea nr.188/1999 *mobilitatea* în cadrul corpului funcţionarilor publici se realizează prin*modificarea* raportului de serviciu, fie pentru eficientizarea activităţii instituţiilor sau autorităţilor publice, fie în interesul funcţionarului.

Una dintre modalităţile de modificare a raportului de serviciu o constituie detașarea.

Modul, condiţiile și perioadele în care se efectuează detașarea sunt reglementate în cuprinsul art.89 din Legea nr.188/1999.

Legiuitorul a prevăzut în cadrul art.89 alin.3 din Legea nr.188/1999 și dreptul funcţionarului public de a refuza detașarea, dacă se afla în una din situaţiile enumerate în textul legal.

Reclamantul-intimat a refuzat detașarea de la A.J.O.F.M. Sibiu la A.J.O.F.M. Călărași din motive familiale.

Instanţa de fond a apreciat corect că refuzul de a accepta detașarea se circumscrie situaţiei reglementate de art.89 alin.3 lit.f) din Legea nr.188/ 1999.

Reclamantul a încheiat cu părinţii săi un contract de întreţinere, prin care și-a asumat obligaţia de a-i îngriji pe toată durata vieţii.

Din referatul medical nr.403/2011 rezultă că tatăl

reclamantului-intimat are diagnosticul de neoplasm de colon, aceeași stare a sănătăţii fiind confirmată și de alte acte medicale.

De asemenea, părinţii acestuia au vârsta de 84 ani și respectiv 78 ani.

Această situaţie de fapt dovedită cu acte se circumscrie motivului de refuz al detașării reglementat de art.89 alin.3 lit.f) din Legea nr.188/1999, context în care ordinul de detașare a fost nelegal, adoptat cu exces de putere, prin încălcarea dreptului funcţionarului public, de a refuza detașarea.

Având în vedere considerentele expuse, în baza art.312 Cod procedura civilă, recursul a fost respins, sentinţa primei instanţe fiind legală și temeinică.

ICCJ – Traducător autorizat. Condiţii pentru obţinerea acestei calităţi

Legislaţie relevantă:

Legea nr. 178/1997, art. 3

Absolvirea în străinătate a unei instituţii de învăţământ superior juridic într-o limbă de circulaţie internaţională, face ca cererea de eliberare a autorizaţiei de traducător și interpret pentru respectiva limbă, să îndeplinească cerinţele legale impuse de art. 3 din Legea nr. 178/1997 pentru soluţionarea favorabilă a acestei cereri, astfel încât condiţia impusă de Ministerul Justiţiei privitoare la

recunoașterea diplomei de către Centrul Naţional de Recunoaștere și Echivalare a Diplomelor din Cadrul Ministerului Educaţiei și Cercetării este nejustificată. O asemenea echivalare ar fi fost necesară numai dacă persoana solicitantă ar fi urmărit ca în temeiul diplomei obţinute în străinătate să exercite profesia de jurist pe teritoriul României.

Decizia nr. 1265 din 8 martie 2012

Prin Sentinţa nr. 4732 din 24 noiembrie 2011, Curtea de Apel București- Secţia a VIII-a contencios administrativ și fiscal a admis, în parte, acţiunea formulată de reclamanta NE, în contradictoriu cu pârâtul Ministerul Justiţiei, *obligând pârâtul să elibereze reclamantei autorizaţia de traducător și interpret pentru limba franceză, în termen de 15 zile de la rămânerea irevocabilă a hotărârii, sub sancţiunea unei amenzi de 20% din salariul minim brut pe economie pe zi de întârziere, aplicabilă conducătorului pârâtului.*

Pentru a pronunţa această sentinţă, instanţa a reţinut în esenţă că reclamanta NE a solicitat, în contradictoriu cu pârâtul Ministerul Justiţiei, obligarea pârâtului la eliberarea autorizaţiei de traducător și interpret pentru limba franceză, sub sancţiunea amenzii prevăzute de art. 24 alin. 2 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ , precum și la repararea pagubei materiale cauzate prin nesoluţionarea în termenul legal a cererii de eliberare a autorizaţiei de traducător și interpret de limba franceză.

Problema de drept care trebuia lămurită în cauză, pentru a se putea aprecia asupra caracterului justificat sau nejustificat al refuzului pârâtului de a da curs cererii de eliberare a autorizaţiei pentru reclamantă, exclusiv în baza actelor depuse de aceasta în susţinerea cererii, este aceea dacă pentru obţinerea autorizaţiei de traducător și interpret de limba franceză este sau nu necesară echivalarea diplomei eliberată reclamantei de către Universitatea Paris 1 Pantheon

Sorbonne.

Judecătorul fondului a mai reţinut că instituţia de învăţământ superior absolvită de reclamantă este una de profil juridic, a cărei echivalare ar fi necesară în măsura în care reclamanta ar urmări, în temeiul acestei diplome, exercitarea profesiei de jurist pe teritoriul României, însă ceea ce urmărește să probeze reclamanta este întrunirea ipotezei normei legale cuprinsă în art. 3 lit. c teza a II-a din Legea nr. 178/1997, anume că *„posedă o diplomă de licenţă ori echivalentă ……. care atestă că a absolvit un institut de învăţământ superior în limba străină pentru care solicită autorizarea …….”*.

Concluzionând, instanţa a constatat că pentru a se proba exclusiv absolvirea unui instituţii de învăţământ superior în limba franceză, doar pentru autorizarea ca interpret/traducător pentru limba franceză, nu se impune echivalarea diplomei reclamantei, astfel că refuzul pârâtului de autorizare în lipsa echivalării, este unul nejustificat.

Împotriva Sentinţei nr. 4732 din 24 noiembrie 2011 a Curţii de Apel București, au formulat recurs reclamanta NE și pârâtul Ministerul Justiţiei.

Cererea de recurs formulată de reclamanta **NE** a fost întemeiată pe dispoziţiile art. 304 pct.7 Cod procedură civilă cu referire la art. 261 pct.5 din Codul de procedură civilă, precum și pe dispoziţiile art. 304 pct.9 Cod procedură civilă, ambele critici vizând exclusiv capătul doi din acţiune privitor la repararea pagubei materiale ce i-a fost cauzată reclamantei prin nesoluţionarea în termen legal a cererii de autorizare ca traducător și interpret de limba franceză și, în consecinţă, împiedicarea exercitării activităţii în discuţie care este remunerată potrivit Ordinului MJ nr. 772/2009.

Recurenta-reclamantă a apreciat că în considerentele sentinţei atacate nu se regăsește nici un element de drept

sau de fapt care să justifice respingerea cererii de daune.

În ce privește motivul de recurs prevăzut de art. 304 pct.9 Cod procedură civilă, recurenta a arătat că au fost ignorate dispoziţiile art. 998-999 Cod civil precum și a art. 1084 Cod civil norme care obligă la repararea integrală a prejudiciului cauzat prin fapta ilicită, mai exact la acoperirea prejudiciului efectiv damnum energens) dar și la beneficul nerealizat (lucrum cessans). Or, instanţa de fond a constatat că acest capăt de cerere se impune a fi respins deoarece reclamata nu ar fi dovedit caracterul cert al invocatului prejudiciu, mai exact faptul că ar fi realizat efectiv activitatea de interpret traducător, deși a menţionat recurenta, întrunea și întrunește toate condiţiile executării acestei activităţi, în conformitate cu art. 2 și art. 5 din Legea nr. 178/1997.

Criticile recurentului-pârât Ministerul Justiţiei au fost subsumate motivului de recurs prevăzute de art. 304 pct. 9 Cod procedură civilă, considerând că soluţia primei instanţe este nelegală ca urmare a interpretării și aplicării greșite a prevederilor Legii nr. 178/1997 (art. 3) și a Regulamentului de aplicare a Legii nr. 178/1997 aprobat prin Ordinul ministrului justiţiei nr. 1054/C/27 iulie 2005 care în art. 3(5) stabilește că „În situaţiile prevăzute la art. 3^1 (2) din lege, diploma de licenţă sau echivalentă va fi recunoscută de către Centrul Naţional de Recunoaștere și Echivalare a Diplomelor din cadrul Ministerului Educaţiei și Cercetării”. Potrivit art. 3^1 (2)din Legea nr. 178/1997 „Cetăţenii statelor membre ale Uniunii Europene sau aparţinând Spaţiului Economic European ori ai Confederaţiei Elveţiene pot fi autorizaţi ca traducători și interpreţi în aceleași condiţii ca și cetăţenii români, putând dovedi îndeplinirea condiţiilor prevăzute la art. 3 lit. c), e) și f) și cu documente emise/eliberate de autorităţile din statul membru de origine sau de proveniență.”

În raport de dispoziţiile legale citate, recurentul a considerat că acestea, chiar dacă se referă la cetăţenii statelor membre ale Uniunii Europene sau aparţinând Spaţiului Economic European ori ai Confederaţiei Elveţiene, se aplică și speţei de faţă, deoarece atâta timp cât în privinţa celor menţionate este obligatorie recunoașterea diplomei de licenţă sau echivalentă și în privinţa cetăţenilor români va fi obligatorie echivalarea aceleiași diplome, raţiunea fiind aceeași.

A mai adăugat recurentul că necesitatea echivalării este dată de faptul că diploma care atestă absolvirea unui institut de învăţământ superior în limba străină este eliberată ca urmare a efectuării studiilor în străinătate, chiar dacă reclamanta exercită profesia juridică în baza unei diplome de licenţă eliberată în România.

Recursurile sunt nefondate:

Considerentele sentinţei aflate în control judiciar demonstrează că instanţa de fond a arătat toate argumentele de fapt și de drept care au stat la baza analizei acţiunii în contencios administrativ, în întregul ei, formulate de reclamanta NE, cât și a apărărilor pârâtului Ministerul Justiţiei, iar împrejurarea că recurenta-reclamată este nemulţumită de soluţia la care s-a ajuns în privinţa cererii de reparare a pagubei materiale cauzate prin nesoluţionarea în termenul legal de autorizare ca traducător și interpret de limbă franceză, nu atrage incidenţa motivului de nelegalitate prevăzut la art. 304 pct.7 Cod procedură civilă („când hotărârea nu cuprinde motivele pe care se sprijină sau când cuprinde motive contradictorii ori străine de natura pricinii”).

Evaluarea cererilor reclamantei s-a făcut în raport de probatoriul administrat și al reglementărilor legale aplicabile, Înalta Curte împărtășind concluzia la care instanţa fondului a ajuns și neobservând elemente de

natură a conduce la reformarea sentinţei pronunţate.

Nefiind contestată situaţia de fapt detaliată în sentinţa recurată s-a remarcat că problema centrală a cauzei o reprezintă stabilirea dacă pentru obţinerea autorizaţiei de traducător și interpret de limbă franceză este sau nu necesară echivalarea diplomei eliberată de Universitatea Paris 1 Pantheon Sorbonne în favoarea reclamantei, deci de a stabili dacă refuzul pârâtului de a da curs cererii ce i-a fost adresată la data de 29 iulie 2010 este unul justificat sau nu. Pentru a se da un răspuns acestei probleme s-a procedat la analiza din perspectiva art. 3 din Legea nr. 178/1997 pentru autorizarea și plata interpreţilor și traducătorilor folosiţi de Consiliul Superior al Magistraturii, de Ministerul Justiţiei, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casaţie și Justiţie, Parchetul Naţional Anticorupţie, de organele de urmărire penală, de instanţele judecătorești, de birourile notarilor publici, de avocaţi și de executori judecătorești, cu accent pe cerinţa prevăzută la lit. c) teza a II-a din textul legal indicat: „posedă o diplomă de licenţă ori echivalentă din care rezultă specializarea în limba sau în limbile străine pentru care solicită autorizarea ori care atestă că a absolvit un institut de învăţământ superior în limba străină pentru care solicită autorizarea sau posedă o diplomă de bacalaureat ori echivalentă din care rezultă că a absolvit un liceu cu predare în limba străină sau în limba minorităţilor naţionale pentru care solicită autorizarea ori este atestat de către Ministerul Culturii și Cultelor ca traducător pentru specialitatea ştiinţe juridice, din limba română în limba străină pentru care solicită autorizarea și din limba străină în limba română”.

Luând în calcul și motivul invocat de pârât și încercarea de a-și justifica refuzul unui răspuns favorabil la cererea reclamantei, anume necesitatea echivalării diplomei reclamantei, instanţa fondului a lămurit că raţiunea

echivalării studiilor superioare juridice la Universitatea paris 1 Pantheon Sorbonne cu studiile superioare juridice la o universitate din România, care ar presupune analiza comparativă a curriculei, a programelor analitice ale cursurilor efectuate, nu se verifică în privinţa autorizării ca interpret traducător.

Rezumând ampla analiză asupra solicitării reclamantei, judecătorul fondului a considerat în mod just că urmare absolvirii unei instituţii de învăţământ superior –indiferent de profil – în limba franceză nu mai este necesară echivalarea la care trimite Ministerul Justiţiei prin invocarea Regulamentului aprobat prin Ordinul nr. 4022/14 mai 2008 al ministrului educaţiei, cercetării și tineretului, care privește organizarea și funcţionarea Centrului Naţional de Recunoaștere și Echivalare a Diplomelor și a Metodologiei de recunoaștere și echivalare a diplomelor, certificatelor și titlurilor ştiinţifice.

O asemenea echivalare ar fi fost însă absolut necesară numai dacă reclamanta ar fi urmărit ca în temeiul diplomei obţinute în Franţa să exercite profesia de jurist pe teritoriul României, ceea ce nu este însă cazul.

În acest contest, corect s-a reţinut că sunt incidente dispoziţiile art. 2(1) lit.i) din Legea nr. 554/2004, în sensul că există un refuz nejustificat al pârâtului de a da curs solicitării reclamantei, ceea ce a condus la aplicarea dispoziţiilor art. 18(1) raportat la art. 1(1) din Legea nr. 554/2004, respectiv la obligarea Ministerului Justiţiei de a elibera reclamantei autorizaţia de traducător și interpret pentru limba franceză, fixând în același timp în conformitate cu art.18(6) și un termen pentru executarea obligaţiei și posibilitatea aplicării amenzii prevăzute de art. 24(2) din același act normativ în cazul neexecutării obligaţiei .

În privinţa cererii reclamantei ca pârâtul să-i repare

paguba creată prin refuzul nejustificat de eliberare a autorizaţiei, soluţia primei instanţe este de asemenea corectă și legală, întrucât prejudiciul este unul prezumat și nu unul cert, neexistând elemente pe baza cărora să se stabilească realizarea efectivă a activităţii de interpret/traducător de către reclamantă.

Practic, prejudiciul suferit nu este posibil a fi evaluat având în vedere dispoziţiile art. 15(2) din OMJ nr. 1054/2005 „desemnarea interpreţilor și a traducătorilor de către organele prevăzute la alin.(1) se face dintre persoanele autorizate, prevăzute în listele întocmite potrivit art. 5 din lege, prin încheiere sau prin ordonanţă, după caz. Prin aceeași încheiere sau ordonanţă se stabilesc: obiectul prestaţiei, termenul, condiţiile de efectuare a acesteia, tariful aplicabil, precum și alte elemente necesare efectuării lucrării”.

De altfel, Înalta Curte apreciază că obligarea autorităţii pârâte la emiterea autorizaţiei în temeiul Legii nr. 178/1997 modificată și completată, într-un termen strict și sub sancţiunea amenzii prevăzute de art. 24(2) din Legea contenciosului administrativ reprezintă , până la urmă, o reparaţie echitabilă oferită recurentei-reclamante al cărei demers judiciar a fost cauzat în mod evident de exprimarea explicită, cu exces de putere, a voinţei Ministerului Justiţiei de a nu-i rezolva cererea de eliberare a autorizaţiei de traducător și interpret pentru limba franceză.

ICCJ – Aplicarea conducătorului autorităţii publice a amenzii de 20% din salariul minim brut pe economie pe zi de întârziere

Legislaţie relevantă:

Legea nr. 554/2004, art. 24 alin. (2)

Aplicarea sancţiunii prevăzute de art. 24 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, modificată este condiţionată de stabilirea culpei conducătorului autorităţii administrative pentru neexecutarea hotărârii definitive și irevocabile pronunţate de instanţa de contencios administrativ.

Decizia nr. 1435 din 16 martie 2012

Curtea de Apel București – Secţia a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal, prin sentinţa nr. 7441 din 07.12.2011, a admis acţiunea reclamantului GF formulată în contradictoriu cu pârâtele Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor, DD– Președinte al Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor și chemata în garanţie Primăria Municipiului Bacău și a aplicat Președintelui Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor o amendă de 20% din salariul minim brut pe economie pe zi de întârziere, de la data numirii acesteia în funcţia de conducere și până la data executării sentinţei nr. 3987 din 18.11.2009 pronunţată de această instanţă.

Pentru a pronunţa o asemenea soluţie, prima instanţă a reţinut următoarele:

Prin sentința nr. 3987 din 18.11.2009 pronunţată de Curtea de Apel București – Secţia de Contencios Administrativ și Fiscal, astfel cum a fost modificată prin decizia nr. 4207 din 08.10.2010 pronunţată de Înalta Curte de Casaţie și Justiţie – Secţia de Contencios Administrativ și Fiscal, a fost admisă în parte cererea reclamantului GF și a fost obligată pârâta Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor să transmită dosarul nr. 14059/CC la evaluator și să emită acestuia decizia reprezentând titlu de despăgubire.

În raport de prevederile art. 24 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, modificată, pârâtele aveau la dispoziţie un termen de 30 zile de la data rămânerii irevocabile a hotărârii pentru punerea în executare a acesteia.

Această hotărâre nu a fost pusă în executare nici în prezent, deși a trecut un interval de timp mai mare de un an de zile de la data până la care trebuia executată, motiv pentru care devin aplicabile prevederile art. 24 alin. 2 din legea aflată în discuţie.

În speţă, pârâta nu a probat faptul că dosarul reclamantului se află la Primăria Municipiului Bacău și că au fost întreprinse demersuri pentru a se intra în posesia acestuia.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs pârâta DD– Președinte al Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor, care a solicitat modificarea sa, în sensul respingerii acţiunii reclamantului GF ca neîntemeiate.

În motivarea căii de atac, încadrată în drept în dispoziţiile art. 304 pct. 9 C.proc.civ., recurenta a susţinut faptul că sentința contestată dată cu încălcarea și aplicarea greșită a dispoziţiilor art. 24 din Legea nr. 554/2004 și art. 13 din Titlul VII al Legii nr. 247/2005.

În dezvoltarea acestui motiv de recurs au fost formulate de către recurentă următoarele critici de nelegalitate:

Pentru ca un subiect de drept să poată fi obligat la plata amenzii prevăzute de textul legal anterior arătat, trebuie să îndeplinească cumulativ două condiţii: să aibă competenţa (respectiv, posibilitatea concretă) de a executa (ori a asigura executarea) personal a hotărârii judecătorești irevocabile; să fie vorba de o persoană fizică privată.

Ca atare, nu se poate sancţiona o persoană juridică de drept privat, care utilizează fonduri publice, în încercarea de a eficientiza demersul reclamanţilor.

Dimpotrivă, dacă persoana amendată este una privată, ea trebuie să suporte această amendă din patrimoniul propriu, amenda având un caracter cominatoriu.

Conform art. 13 din Titlul VII al Legii nr. 247/2005, membrii Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor nu au raporturi de subordonare faţă de Președintele Autorităţii Naţionale pentru Restituirea Proprietăţilor.

Potrivit art. 14 alin. 2 din aceeași lege, Comisia Centrală decide cu majoritatea de voturi a celor prezenţi.

În această situaţie, votul aparţine fiecărui membru al Comisiei Centrale, iar Președintele nu are un instrument legal pentru a determina votul celorlalţi membrii ai Comisiei.

Ca atare, în cazul neexecutării unei hotărâri judecătorești, răspunderea aparţine Comisiei în întregul său și nu Președintelui, care are un vot egal cu ceilalţi membrii. Însă, acest aspect nu a fost analizat de către prima instanţă cu ocazia soluţionării excepţiei lipsei calităţii procesuale pasive.

În fine, recurenta a arătat că în ședinţa Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor din data de 15.03.2011 a fost desemnată S.C. „Cont Expert” S.A. în vederea întocmirii raportul de evaluare ce urmează să stea la baza emiterii titlului de despăgubire al intimatului. Însă, în lipsa

dosarului de despăgubire nr. 14059/CC, care se află la Primăria Municipiului Bacău, se află în imposibilitatea transmiterii acestuia către societatea de evaluare.

Recurenta a mai precizat că, prin mai multe adrese, a solicitat dosarul de la Primărie, dar nu a primit un răspuns favorabil, motiv pentru care nu se face vinovată de neexecutarea sentinţei nr. 3987 din 18.11.2009 pronunţată de Curtea de Apel București – Secţia de Contencios Administrativ și Fiscal.

În baza art. 305 C.proc.civ., Înalta Curte a încuviinţat recurentei administrarea probei cu înscrisuri (a se vedea filele 34-40).

Recursul este fondat.

Obiectul cererii deduse judecăţii îl reprezintă aplicarea sancţiunii prevăzute de art. 24 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, modificată, ca urmare a refuzului autorităţii publice pârâte de a pune în executare obligaţiile stabilite prin titlul executoriu.

În concret, textul legal anterior individualizat prevede că:

„(1) Dacă în urma admiterii acţiunii autoritatea publică este obligată să încheie, să înlocuiască sau să modifice actul administrativ, să elibereze un alt înscris sau să efectueze anumite operaţiuni administrative, executarea hotărârii definitive și irevocabile se face în termenul prevăzut în cuprinsul acesteia, iar în lipsa unui astfel de termen, în cel mult 30 de zile de la data rămânerii irevocabile a hotărârii.

(2) În cazul în care termenul nu este respectat, se aplică conducătorului autorităţii publice sau, după caz, persoanei obligate o amendă de 20% din salariul minim brut pe economie pe zi de întârziere, iar reclamantul are dreptul la despăgubiri pentru întârziere.”

În speţa de faţă, titlul executoriu este reprezentat de sentinţa nr. 3987 din 18.11.2009 pronunţată de Curtea de Apel București – Secţia de Contencios Administrativ și Fiscal, astfel cum a fost modificată prin decizia nr. 4207 din 08.10.2010 pronunţată de Înalta Curte de Casaţie și Justiţie – Secţia de Contencios Administrativ și Fiscal.

Prin această hotărâre judecătorească, pârâta Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor a fost obligată să transmită dosarul nr. 14059/CC la evaluator și să emită decizia reprezentând titlu de despăgubire pentru reclamantul GF.

În raport de prevederile art. 24 alin. 2 din Legea nr. 554/2004, modificată pârâta DD– Președinte al Autorităţii Naţionale pentru Restituirea Proprietăţilor – are calitate procesuală pasivă în calitate de conducător al autorităţii publice obligate la executare.

Faptul că Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor este un organ colegial care adoptă deciziile privitoare la titlurile de despăgubire prin votul membrilor săi nu atrage nici lipsa calităţii procesuale pasive a președintelui acestei autorităţi publice și nici inadmisibilitatea capătului de cerere privind obligarea la plata amenzii.

Indiferent de caracterul colegial al deciziilor adoptate în cadrul autorităţii publice anterior individualizate și de lipsa subordonării ierarhice a membrilor Comisiei faţă de președinte, acesta poate și trebuie să adopte măsurile care se impun în vederea executării hotărârii privitoare la emiterea deciziei ce reprezintă titlu de despăgubire.

Pe fondul cererii, prima instanţă a arătat că nu s-a făcut dovada demersurilor întreprinse de către autorităţile pârâte în vederea aducerii la îndeplinire a obligaţiei ce le incumbă în baza titlului executoriu aflat în discuţie.

Din actele prezentate la dosar în faza procesuală a recursului rezultă că, prin adresele nr. 14059/CC/10.08.2009, nr.

14059/CC/20.05.2009 și nr. 14059/CC/27.01.2012, s-a solicitat Primarului Municipiului Bacău restituirea dosarului de despăgubire nr. 14059/CC în vederea trimiterii acestuia la evaluator.

În urma acestei corespondenţe purtate de autoritatea recurentă, la data de 13.03.2012, dosarul anterior arătat a fost retransmis Secretariatului Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor, prin procesul-verbal nr. 2106/2012 (filele 34-35 dosar recurs).

Ca atare, dosarul intimatului urmează să fie înaintat la evaluator pentru întocmirea raportului de evaluare a imobilului menţionat în titlul executor.

Pornind de la aspectele anterior expuse, instanţa de control judiciar apreciază că recurenta nu este în culpă pentru neexecutarea executarea hotărârii definitive și irevocabile ce constituie titlul executor în cauza de faţă.

Faţă de împrejurarea că instanţa de fond a interpretat în mod greșit dispoziţiile art. 24 din Legea nr. 554/2004, modificată, în raport de situaţia factuală reţinută, fiind incident motivul de recurs prevăzut de art. 304 pct. 9 C.proc.civ., Înalta Curte, în temeiul art. 312 alin. 1-3 C.proc.civ, raportat la art. 20 și 28 din Legea nr. 554/2004, a admis recursul, a modificat în parte sentinţa atacată, în sensul că a respins cererea reclamantului GF e aplicare a amenzii, ca neîntemeiată.

ICCJ – Admitere în

magistratură. Condiţia privind „buna reputaţie”. Exigenţe

Legislaţie relevantă:

Legea nr. 303/2004, art. 14 alin. (2) lit. c)

În raport cu exigenţele impuse pentru exercitarea unei funcţii publice în cadrul puterii judecătorești, în care încrederea opiniei publice în probitatea și demnitatea magistraţilor este esenţială, săvârșirea de către o persoană, cu intenţie, a unor infracţiuni intenţionate la regimul circulaţiei pe drumurile publice face ca respectiva persoană să nu îndeplinească cerinţa privind „buna reputaţie” prevăzută de dispoziţiile art. 14 alin.(2) lit.c) din Legea nr.303/2004, pentru înscrierea la concursul de admitere la Institutul Naţional al Magistraturii, aceasta chiar dacă pentru condamnarea suferită – pedeapsa amenzii – între timp a intervenit reabilitarea.

Decizia nr. 1722 din 29 martie 2012

Prin cererea înregistrată la Curtea de Apel Timișoara, reclamantul TC a chemat în judecată Consiliul Superior al Magistraturii solicitând instanţei ca în contradictoriu cu pârâtul să dispună:

– anularea Hotărârii nr.25A din 23.02.2011 emisă de Secţia pentru Procurori a C.S.M. prin care pârâtul a constatat că nu îndeplinește condiţiile legale pentru numirea în funcţia de procuror;

– să se constate că îndeplinește condiţiile pentru ocuparea funcţiei de procuror, urmare a promovării examenului de admitere în magistratură din 21.11.2010;

– să fie obligat pârâtul să propună Președintelui României

numirea sa în funcţia de procuror;

– suspendarea executării Hotărârii nr.25A din 23.02.2011, până la soluţionarea definitivă și irevocabilă a acţiunii de fond.

În motivarea acţiunii reclamantul a arătat că a participat la concursul de admitere în magistratură din data de 21 noiembrie 2010, fiind declarat admis cu media 7,40.

Concursul a fost validat de Plenul C.S.M. prin Hotărârea nr.1156 din 16.12.2010.

Prin Hotărârea nr.25A din 23.02.2011 a Secţiei pentru Procurori a C.S.M. s-a constatat că nu îndeplinește condiţiile cumulativ prevăzute de art.226 alin.(2) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de admitere în magistratură, precum și procedura de numire în funcţiile de judecător și procuror, fără concurs, aprobat prin Hotărârea Plenului C.S.M. nr.152 din 1.03.2006, astfel cum a fost modificată prin Hotărârea nr.123 din 7.02.2008.

În considerentele hotărârii s-a reţinut că reclamantul a fost declarat „respins” la concursul de admitere în magistratură organizat la 21.11.2010, reţinându-se că nu îndeplinește condiţia bunei reputaţii, întrucât figurează în evidenţa operativă a organelor de poliţie.

Reclamantul a mai arătat că hotărârea C.S.M. de a-l respinge pentru lipsa bunei reputaţii depășește esenţa și spiritul legii, întrucât prin Sentinţa penală nr.174 din 14.02.1996 a Judecătoriei X, definitivă prin neapelare, a fost condamnat la plata amenzii penale de 90.000 ROL, pentru săvârșirea infracţiunilor de conducere pe drumurile publice a unui autovehicul fără a poseda permis de conducere și încredinţarea unui autovehicul unei persoane care nu deţine permis de conducere, fapte prevăzute de art. 36 alin.(1) și art. 36 alin.(3) din Decretul nr. 328/1966 privind circulaţia pe drumurile publice.

Curtea de Apel Timișoara – Secţia contencios administrativ și fiscal prin Sentinţa civilă nr.399 din 22 septembrie 2011 a admis în parte acţiunea reclamantului TC dispunând anularea Hotărârii nr.25A din 23.02.2011 emisă de C.S.M. – Secţia pentru procurori.

De asemenea, a constatat că reclamantul îndeplinește condiţia bunei reputaţii pentru a fi numit în funcţia de procurori, obligând pârâtul să propună Președintelui României numirea reclamantului în funcţia de procuror pe un post corespunzător mediei obţinute de reclamant la concursul de admitere în magistratura din 21.11.2010, respingând în rest acţiunea.

Totodată, a respins cererea de suspendare a executării Hotărârii nr.25/A din 23.02.2011 emisă de Secţia pentru procurori a C.S.M. până la rămânerea irevocabilă a prezentei hotărâri și a luat act că nu s-au solicitat cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunţa această sentinţă instanţa a reţinut că nu este întemeiată imputarea adusă reclamantului în sensul că nu ar avea o bună reputaţie în sensul art. 12 din Legea nr. 303/2004.

Cum pârâtul nu a prezentat nici date din care să rezulte o conduită reprobabilă repetată a reclamantului, nici anterior și nici ulterior săvârșirii faptei pentru care a fost condamnat în 1996, nerezultând din dosar că reclamantul a mai săvârșit și alte fapte antisociale, chiar contravenţii, în perioada anterioară sau ulterioară condamnării sale penale, instanţa consideră că actul administrativ contestat nu este întemeiat în privinţa reţinerii neîndeplinirii condiţiei bunei reputaţii de către reclamant.

Din acest punct de vedere, acţiunea reclamantului este întemeiată, pârâtul acţionând cu exces de putere prin reţinerea neîndeplinirii condiţiei bunei reputaţii de către reclamant, exces de putere definit drept „exercitarea

dreptului de apreciere al autorităţilor publice prin încălcarea limitelor competenţei prevăzute de lege sau prin încălcarea drepturilor și libertăţilor cetăţenilor”, excesul de putere din speţă conducând la încălcarea dreptului reclamantului de acces la funcţia de procuror pe considerente bazate pe o interpretare excesivă a unor texte legale lipsite de previzibilitatea necesară unei astfel de evaluări.

În ceea ce privește cererea reclamantului de a se constata că întrunește toate condiţiile legale pentru a ocupa funcţia de procuror în urma promovării examenului de admitere în magistratură din data de 21.11.2010, instanţa constată că obiectul prezentului litigiu l-a reprezentat legalitatea Hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr. 25 A din 23.02.2011 și îndeplinirea sau nu de către reclamant a condiţiei bunei reputaţii.

Părţile nu au solicitat și administrat probe din care să rezulte îndeplinirea celorlalte condiţii legale pentru ocuparea funcţiei de procuror, astfel cum sunt prevăzute de 14 alin. 2 din Legea nr.303/2004, text care prevede că „la concursul pentru admiterea la Institutul Naţional al Magistraturii se poate înscrie persoana care îndeplinește cumulativ condiţiile cetăţeniei române, cu domiciliul în România și capacitate deplină de exerciţiu, este licenţiată în drept, nu are antecedente penale sau cazier fiscal, cunoaște limba română și este aptă din punct de vedere medical și psihologic pentru exercitarea funcţiei.

Având însă în vedere că a reţinut că reclamantul îndeplinește condiţia bunei reputaţii, instanţa va obliga pârâtul ca – în măsura în care sunt îndeplinite și celelalte condiţii de numire în afara condiţiei referitoare la buna reputaţie – să propună Președintelui României numirea reclamantului în funcţia de procuror pe un post corespunzător mediei obţinute de reclamant la concursul de admitere în magistratură din 21.11.2010.

În ceea ce privește cererea de suspendare a executării Hotărârii nr.25 A din 23.02.2011 pronunţată de Secţia pentru Procurori a Consiliului Superior al Magistraturii până la soluţionarea definitivă și irevocabilă a acţiunii de fond, instanţa reţine că reclamantul a justificat această cerere susţinând că se află în imposibilitatea de a-și valorifica rezultatele concursului de admitere în magistratură și de a ocupa funcţia de procuror, fiind declarat admis în urma tuturor probelor concursului (test scris, examinare psihologică și examinare medicală)

Cu privire la condiţiile suspendării executării actului administrativ, întrucât reclamantul nu a făcut dovada îndeplinirii condiţiei unei pagube iminente prin executarea actului administrativ a cărui suspendare a solicitat-o, Curtea constată inutilitatea examinării și a condiţiei cazului bine justificat, cererea de suspendare fiind nefondată în condiţiile în care nu sunt întrunite cumulativ ambele condiţii menţionate mai sus.

Curtea a reţinut că nu sunt îndeplinite cumulativ condiţiile prevăzute de art. 14 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 – apreciază că nu este întemeiată cererea de suspendare a executării Hotărârea nr. 25 A/23.02.2011 emisă de Consiliul Superior al Magistraturii – Secţia pentru procurori până la rămânerea irevocabilă a prezentei hotărâri, motiv pentru care o va respinge.

Împotriva acestei soluţii a formulat recurs Consiliul Superior al Magistraturii care a invocat motivul prevăzut la art.304 pct.9 din Codul de procedură civilă, potrivit căruia o hotărâre poate fi recurată atunci când a fost pronunţată fără temei legal ori a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a legii.

Autoritatea recurentă a susţinut, în esenţă, că instanţa de fond a interpretat și aplicat greșit prevederile art.12 din Legea nr.303/2004 privind Statutul judecătorilor și

procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora „admiterea în magistratură a judecătorilor și procurorilor se face prin concurs, pe baza competenţei profesionale, a aptitudinilor și a bunei reputaţii”.

Or, în cauză, condiţia bunei reputaţii nu este îndeplinită, din moment ce intimatul-reclamant a fost condamnat pentru săvârșirea unor infracţiuni, ceea ce reprezintă fapte care au avut drept consecinţă pierderea bunei reputaţii.

Referitor la împrejurarea că între timp a intervenit reabilitarea de drept, C.S.M. argumentează că în acest mod reclamantul nu a redobândit buna reputaţie, cerută de dispoziţiile art.12 din Legea nr.303/5004 republicată, făcând trimitere și la Decizia nr.5593/2010 a Înaltei Curţi de Casaţie și Justiţie – Secţia de contencios administrativ și fiscal.

În concluzie, autoritatea recurentă a solicitat admiterea recursului, desfiinţarea soluţiei pronunţate și respingerea acţiunii formulate de reclamant.

Recursul este întemeiat.

Astfel, în cauză, este necontestat că intimatul-reclamant a fost condamnat prin Sentinţa penală nr.174/1996 pentru săvârșirea cu intenţie a două infracţiuni la regimul circulaţiei pe drumurile publice.

De asemenea, este necontestat că în privinţa condamnării la amendă penală, între timp a intervenit reabilitarea de drept.

În considerentele soluţiei pronunţate, instanţa de fond a reţinut că în privinţa condamnării penale survenite în urmă cu peste 14 ani, a intervenit reabilitarea de drept, astfel că reclamantul se bucură de o bună reputaţie, fără să precizeze nici dacă această reputaţie a redobândit-o ca urmare a reabilitării și nici dacă eventual, nu o pierduse chiar ca

urmare a faptului că pentru infracţiunile comise fusese condamnat cu amendă penală.

Raţionamentul instanţei de fond nu este doar incomplet, dar este și greșit din moment ce legiuitorul a instituit, între altele, două condiţii distincte: lipsa antecedentelor penale și respectiv, existenţa unei bune reputaţii, așa cum rezultă din prevederile art.14 alin.(2) lit.c) din Legea nr.303/2004, republicată, potrivit cărora „La concursul pentru admiterea la Institutul Naţional al Magistraturii se poate înscrie persoana care (…) nu are antecedente penale sau cazier fiscal și se bucură de o bună reputaţie”.

Este adevărat că legiuitorul nu a definit conţinutul noţiunii de „bună reputaţie”, lăsând acest lucru la aprecierea autorităţii competente, adică la aprecierea Consiliului Superior al Magistraturii, autoritatea care gestionează cariera magistraţilor, dar și accesul în magistratură.

Or, în situaţia concretă a reclamantului, Înalta Curte reţine că autoritatea recurentă și-a exercitat dreptul de apreciere cu respectarea principiului legalităţii și a menţinerii unor standarde ridicate, în raport cu exigenţele impuse pentru exercitarea unei funcţii publice în cadrul puterii judecătorești, în care încrederea opiniei publice în probitatea și demnitatea magistraţilor este esenţială.

Or, Înalta Curte consideră că prin săvârșirea unor fapte penale, mai ales atunci când este vorba de infracţiuni săvârșire cu intenţie, reputaţia unei persoane este afectată negativ în mod fundamental, într-o societate normală, întemeiată pe respectarea ordinii de drept.

Astfel fiind, Înalta Curte reţine că prin săvârșirea celor două infracţiuni intenţionate la regimul circulaţiei pe drumurile publice, intimatul-reclamant și-a pierdut buna reputaţie, prezumată a fi avut la data respectivă.

Or, în cauză, instanţa de fond nu a argumentat și nici Înalta

Curte nu a identificat cum, prin ce și nici în ce măsură a reușit intimatul-reclamant să-și redobândească buna reputaţie, care trebuie să constituie garanţia schimbării radicale a poziţiei acestuia în raport cu respectarea și respectiv aplicarea legii.

Totodată, Înalta Curte consideră necesar să sublinieze că și reglementările internaţionale referitoare la criteriile de selecţie a viitorilor magistraţi (Carta Universală a Judecătorului, Carta Europeană privind Statutul judecătorului, Recomandare CM/2000/12) impune o exigenţă maximă din partea entităţilor competente în ceea ce privește evaluarea profesională și morală, dar și conduita socială exemplară de care trebuie să se bucure aspiranţii la demnitatea de magistrat, ceea ce înseamnă, inclusiv, lipsa oricărei încălcări a legii.

Recursul fiind întemeiat, a fost admis, soluţia instanţei de fond a fost desfiinţată iar pe fond, acţiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Ghid explicativ pentru Formularul 201

Ministerul Finanțelor Publice a publicat un ghid explicativ pentru Declarația 201 privind veniturile realizate din străinătate. Sunt precizate categoriile de contribuabili care trebuie să depună această declarație, veniturile impozitate, precum și modul în care trebuie completată declarația.

Documentul poate fi consultat și descărcat de pe site-ul Ministerului Finanțelor Publice la rubrica Ghiduri explicative.

Avocatul Poporului, excepție de neconstituționalitate referitoare la O.U.G. nr. 15/2016 pentru modificarea Legii nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului

Avocatul Poporului a sesizat Curtea Constituțională a României cu excepția de neconstituționalitate referitoare la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 15/2016 pentru modificarea Legii nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului. Prin O.U.G. nr. 15/2016 (adoptată în data de 11 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial nr. 367 din data de 12 mai 2016), după articolul 16 din Legea nr. 3/2000 a fost introdus un nou articol, respectiv articolul 161.

Acest act normativ are ca obiect completarea prevederilor Legii nr. 3/2000 privind organizarea şi desfăşurarea referendumului, în sensul de a permite organizarea și desfășurarea referendumului local la aceeași dată cu alegerile locale, cu utilizarea acelorași secții de votare, birouri electorale de circumscriptie și ștampile electorale. Ordonanța de urgență a guvernului nr. 15/2016, în integralitatea ei, contravine, pe de-o parte, dispozițiilor constituționale ale art. 115 alin. (4) privind regimul ordonanţelor de urgenţă, iar, pe de altă parte, prevederilor art. 147 alin. (4) din Constituție privind obligativitatea deciziilor Curții

Constituționale.

Avocatul Poporului a reținut faptul că reglementarea precitată este de natură să aducă atingere prevederilor art. 115 alin. (4) din Constituție, potrivit cărora Guvernul poate adopta ordonanţe de urgenţă numai în situaţii extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată, având obligaţia de a motiva urgenţa în cuprinsul acestora. În legătură cu motivele invocate de Guvern în Nota de fundamentare și Expunerea de motive, Avocatul Poporului a remarcat faptul că, în realitate, două autorități publice locale au stabilit prin hotărâri emise de consilii locale (acte administrative) ca desfășurarea unor referendumuri locale să aibă loc în 2 aceeași zi cu data stabilită pentru desfășurarea alegerilor locale și anume, 5 iunie 2016, în condițiile în care Legea nr. 3/2000 nu conținea prevederi care să permită organizarea concomitentă a două tipuri distincte de scrutine. În fapt, Avocatul Poporului a apreciat că justificarea adoptării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 15/2016 ține de oportunitate, or, oportunitatea nu satisface exigenţele art. 115 alin. (4) din Constituţie, întrucât aceasta este, prin definiţie de natură subiectivă şi nu are, în mod necesar şi univoc, caracter obiectiv, ci poate da expresie şi unor factori subiectivi.

Totodată, dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 15/2016 încalcă prevederile art. 147 alin. (4) din Constituție, în condițiile în care legiuitorul delegat a nesocotit considerentele Deciziei nr. 334/2013 a Curții Constituționale, aspect de natură să pună în discuție respectarea principiului loialității constituționale care impune ca adoptarea actelor normative să aibă loc cu respectarea rolului Curții Constituționale și a deciziilor pronunțate de aceasta. Prin decizia menționată, instanța de contencios constituțional a constatat că dispozițiile Legii pentru modificarea şi completarea Legii nr. 3/2000 privind organizarea şi desfăşurarea referendumului sunt constituţionale în măsura în care nu se aplică

referendumurilor organizate în decurs de un an de la data intrării în vigoare a legii. Or, în situația de față, Guvernul a adoptat un act normativ în materie referendară fără a ține cont de cele statuate de instanța de contencios constituțional în considerentele Deciziei nr. 334/2013, Ordonanța de urgență nr. 15/2016 fiind adoptată chiar în timpul campaniei electorale pentru alegerile locale. Întreaga motivație pe care se bazează opinia Avocatului Poporului se regăsește pe site-ul instituției, la secțiunea Contencios constituțional-Excepții de neconstituționalitate.

Studiu EY: Apetitul puternic pentru tranzacții la nivel global indică o creștere a numărului de achiziții și alianțe

- **Jumătate din companiile globale plănuiesc fuziuni şi achiziţii în următoarele 12 luni; 40% caută să stabilească alianţe**
- **Creştere de cinci ori a tranzacţiilor mai mari şi mai îndrăzneţe**
- **Mai mult de o treime din executivii intervievaţi se aşteaptă ca vânzările de active neperformante să alimenteze revizuirile de portofolii**

Perspectivele globale ale pieței de fuziuni şi achiziţii (M&A) rămân pozitive, având în vedere că 50% din companii

intenționează să realizeze tranzacţii în acest an, conform celei de-a paisprezecea ediții a studiului EY *Global Capital Confidence Barometer (CCB).* Studiul EY a fost derulat în rândul a peste 1700 de directori executivi din 45 de ţări.

Ajuns în cel de-al şaptelea an de existenţă, barometrul CCB a identificat un apetit puternic pentru încheierea de tranzacţii şi de alianţe şi un peisaj M&A extrem de competitiv, în cadrul căruia aproape o treime dintre directorii chestionaţi (28%) se aşteaptă la apariţia de noi oferte nesolicitate în următoarele 12 luni.

Subliniind accentul puternic pus pe creşterea non-organică, 40% din reprezentanții managementului de top caută stabilirea de alianţe cu alte companii.

Florin Vasilică, Liderul departamentului de Asistenţă în tranzacţii, EY România, declară:

"*O perioadă prelungită de evoluție economică incertă, cuplată cu fenomenele disruptive de pe anumite piețe, generează un interes puternic pentru fuziuni şi achiziţii. Având în vedere presiunea asupra preţurilor şi ritmul schimbării, creşterea organică, de cele mai multe ori, nu mai este suficientă. Companiile sunt tot mai înclinate să încheie tranzacţii şi să formeze alianţe ca să genereze venituri mai mari. Achizițiile şi aliațele reprezintă, în prezent, trăsăturile cheie ale agendei de creștere din mediul corporate.*"

Directorii îşi extind mizele şi descoperă prieteni noi printre adversari mai vechi

Studiul EY a identificat existenţa unui mediu favorabil pentru accelerarea tranzacţiilor în anul următor. Evaluările sunt percepute ca stabile, iar executivii continuă să aibă încredere în numărul şi calitatea oportunităţilor disponibile, precum şi în posibilitatea de a încheia tranzacţii.

Apetitul pentru tranzacții rămâne puternic, cu peste 80% din

cei care intenționează să încheie fuziuni şi achiziţii planificând cel puţin o tranzacţie în perioada următoare. Un sfert dintre executivi se aşteaptă la o creștere a oportunităţilor de încheiere a tranzacţiilor în anul următor.

Companiile încep să se orienteze către tranzacţii de dimensiuni mai mari, astfel că se înregistrează o creştere de cinci ori a numărului de companii care doresc să achiziţioneze active mai mari de 1 miliard de USD. Această tendinţă era de aşteptat, având în vedere că orice creştere substanţială implică acțiuni mai îndrăznețe.

Florin Vaslică adaugă: *“Pe lângă tranzacţii, 40% din companii iau în considerare încheierea de alianţe care să le ajute să facă față impactului transformărilor digitale din mediul de business în care activează. Alianţele sunt tot mai des văzute ca un mijloc prin care poți beneficia de experiența altor companii. Acestea oferă o abordare mai informală, cu riscuri mai scăzute, fapt care permite companiilor să răspundă rapid schimbărilor din piaţă. Companiile pot intra şi ieşi dintr-o alianţă cu mai multă uşurinţă decât dintr-o fuziune sau dintr-o achiziţie.”*

Convergenţa sectorială – revizuirile strategice alimentează activitatea tranzacțională

Tehnologia şi schimbarea preferinţelor consumatorilor stimulează convergenţa sectorială şi accelerează apariţia de noi competitori în cadrul multor industrii, iar acest fapt alimentează dorinţa de a încheia tranzacţii şi de revizuire a activelor. Peste o treime din executivi (37%) se aşteaptă la creșterea vânzărilor forțate în anul următor. Această tendinţă este în acord cu comportamentul companiilor din tot mai multe sectoare care se orientează către alte zone şi își revizuiesc strategia, adesea în vederea vânzării activelor slab performante.

Sectoarele în care se înregistrează cel mai puternic apetit

pentru achiziţii sunt petrol și gaze (59% din companii plănuiesc cel puţin o tranzacţie), retail și produse de larg consum (59%), energie şi utilităţi (58%), produse industriale (55%) şi sănătate & produse farmaceutice (51%).

Perspectivele economice interne stimulează investiţiile străine

În contextul unei creșteri economice încă modeste, companiile caută să-şi îmbunătăţească perspectivele de creștere în afara graniţelor propriei ţări, 74% dintre acestea luând în considerare încheierea de tranzacţii transfrontaliere. Conform rezultatelor studiului, companiile continuă să-şi revizuiască portofoliile şi să evalueze zonele în care operează. Directorii sunt interesați să caute în afara graniţelor zone de creştere solidă pe măsură ce îşi planifică strategiile de investiţii.

Fluxurile tranzacţiilor M&A arată că firmele explorează o varietate de regiuni geografice pentru a identifica oportunități care să le susțină obiectivele strategice. Europa de Vest este din nou prima opțiune în preferințele acestora, companiile căutând să profite de evaluările financiare relativ mai joase şi de finanţările mai ieftine din această regiune. Tendinţa dominantă a investiţiilor externe derulate de China va continua, pe măsură ce firmele chinezeşti caută să investească în active solide legate de proprietatea intelectuală.

Companiile chineze au cheltuit deja peste 100 miliarde USD în active din afara graniţelor Chinei din februarie 2016 şi până în aprilie 2016 – cea mai mare valoare înregistrată până acum. Principalele cinci destinaţii preferate de investitori sunt: Statele Unite, Marea Britanie, Germania, India şi China.

Perspectivele de creștere robustă sprijină încrederea în fuziuni şi achiziţii

Perspectivele de creștere robustă din anumite zone stimulează

intenţiile legate de fuziuni şi achiziţii – directorii executivi rămân relativ liniştiţi atunci când se pune problema volatilităţii pieţei din primul trimestru al anului 2016. Cu toate astea, există unele motive de îngrijorare. Accentuarea instabilităţii politice globale şi regionale, mai ales în Orientul Mijlociu, peninsula Coreea şi Marea Chinei de Sud, este percepută drept riscul cel mai mare.

Un risc potenţial la adresa mega-tranzacţiilor viitoare (de peste 10 miliarde USD) este reprezentat de preocuparea directorilor executivi legată de reglementările pieţelor şi ale competiţiei. Această îngrijorare a afectat deja tranzacţiile recente, pe măsură ce autorităţile au devenit tot mai intervenţioniste în cadrul anumitor consolidări mari, din diverse industrii. Companiile vor fi nevoite astfel să se gândească cum ar putea să răspundă unor astfel de provocări, atunci când evaluează consolidări de mari dimensiuni.

Dincolo de aceste preocupări, încrederea în fuziuni şi achiziţii rămâne la un nivel ridicat, iar directorii executivi nu se aşteaptă la riscuri sistemice majore – fapt evidenţiat de sentimentul pozitiv legat de achiziţii şi de numărul de tranzacții care urmează să fie finalizate.

“În acest context, în care consideră economia globală relativ stabilă, executivii trebuie să-şi genereze propriile oportunităţi într-un mediu economic aflat încă într-o prelungită perioadă de creștere modestă. Una dintre provocările cheie pentru aceștia este menținerea unui control strict al costurilor, simultan cu identificarea unor noi surse de venituri. Achiziţiile, la fel ca şi alianţele, sunt listate ca priorități pe agenda de creştere a corporațiilor în viitorul apropiat”, adaugă Florin Vasilică.

Piaţa românească şi perspectivele sale

„România este a treia țară din regiune atât la nivel de număr de tranzacții înregistrate în cursul anului 2015, dar şi în

valoare. Ne așteptăm ca gradul de încredere crescut în economia românească să se reflecte în continuare printr-un apetit susținut de tranzacții și oportunități de investiții în România. Deja asistăm la mutări interesante în anumite sectoare datorate şi unui interes mai mare al antreprenorilor vis-a-vis de tranzacțiile concurenților, precum și al abundenței surselor ieftine de finanțare şi a unui număr mai mare de investitori interesați de țara noastră”, concluzionează Florin Vasilică.

Raportul online poate fi consultat aici **http://www.ey.com/ccb**

---

25 mai este termenul limită pentru declararea veniturilor

ANAF reaminteşte contribuabililor că 25 mai 2016 este termenul limită pentru depunerea Declaratiei 200 privind veniturile realizate în România în 2015.

Formularul poate fi completat oricând online, prin accesarea „Serviciului Privat Virtual” la adresa https://pfinternet.anaf.ro. Alternativ, utilizând un certificat digital, formularul poate fi completat prin accesarea adresei www.eguvernare.ro, secţiunea „Depunere declaraţii”. De asemenea, formularul completat pe hârtie poate fi trimis prin poştă, sau depus direct la registratura administraţiei fiscale în a cărei rază teritorială se află domiciliul contribuabilului.

Trebuie să completeze această declaratie persoanele fizice care realizează în România, individual sau într-o formă de asociere, venituri în bani şi/sau în natură din:

1. activități independente;

2. cedarea folosintei bunurilor;

3. activități agricole, pentru care venitul net se stabileşte în sistem real;

4. piscicultură;

5. silvicultură;

6. transferul titlurilor de valoare, altele decât părtile sociale şi valorile mobiliare în cazul societătilor închise;

7. operatiuni de vânzare-cumpărare de valută la termen, pe bază de contract, precum şi orice alte operatiuni similare, altele decât cele cu instrumente financiare tranzactionate pe piete autorizate şi supravegheate de Comisia Natională a Valorilor Mobiliare;

8. jocuri de noroc.

Declaratia 200 se depune şi de către persoanele fizice rezidente într-un stat membru al Uniunii Europene sau al Spatiului Economic European care obtin venituri din activități independente din România şi optează pentru regularizarea impozitului în România, începând cu 1 iunie 2015.

Pentru mai multe detalii, consultati acest link.

ICCJ – Cariera judecătorilor și procurorilor. Cerere de

valorificare a rezultatului obţinut la concursul de promovare în funcţia de execuţie formulată pentru un post pentru care s-a formulat și o cerere de transfer

Legislaţie relevantă:

Legea nr. 317/2004, art. 29 alin. (7)

În virtutea principiului qui prior tempore potior jure, concursul dintre două cereri formulate pentru același post – una de valorificare a rezultatului obţinut la concursul de promovare în funcţia de execuţie aferentă respectivului post iar una de transfer – va fi soluţionat în favoarea cererii de transfer, având în vedere faptul că titularul acestei din urmă cereri are dobândit gradul profesional aferent respectivului post, anterior momentului la care s-a născut vocaţia titularului celei de a doua cereri de a-și valorifica rezultatul obţinut la concursul de promovare.

Decizia nr. 1778 din 3 aprilie 2012

Prin Hotărârea nr.949 din 4 noiembrie 2010, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a respins contestaţia formulată de petenta NLS, procuror la Parchetul de pe lângă Tribunalul pentru Minori și Familie Y, împotriva Hotărârii nr.340 din 30 octombrie 2010 a Secţiei pentru Procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, ca neîntemeiată.

În motivarea hotărârii, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a reţinut, în esenţă, că atât cererea de

transfer formulată de petenta ACS, cât și cererea de valorificare formulată de petenta NL, au fost supuse analizei în ședinţa Secţiei pentru procurori, la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Y unde exista un post de execuţie vacant.

Totodată, a apreciat ca fiind nefondată contestaţia formulată de către petenta NL, întrucât ambele cereri vizau același post de execuţie, iar Secţia pentru procurori a avut în vedere cele statuate de Plen prin Hotărârea nr.298/2007, respectiv că cererile de valorificare formulate de candidaţii la concursul de promovare au prioritate atunci când vin în concurs cu cereri de transfer ale candidaţilor care au fost admiși pentru promovarea pe loc la același concurs și nu au prioritate atunci când vin în concurs cu alte cereri de transfer formulate de alţi judecători decât aceia care au promovat pe loc în urma concursului, conferindu-se astfel prioritate dreptului mai vechi.

Plenul a constatat astfel că petenta ACS a dobândit gradul profesional de procuror de parchet de pe lângă Curtea de apel, începând cu data de 1 decembrie 2008, când a fost numită procuror la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel X, ca urmare a valorificării rezultatului obţinut la concursul de promovare din data de 5 octombrie 2008.

Având în vedre că dreptul petentei ACS de a solicita transferul la un parchet corespunzător gradului profesional dobândit, este mai vechi decât dreptul de valorificare al doamnei procuror NLS, ca urmare a rezultatului obţinut la concursul de promovare în funcţii de execuţie din data de 9 mai 2010, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a considerat că Secţia pentru procurori a procedat corect, dând prioritate dreptului mai vechi, prin admiterea cererii de transfer formulate de către petenta ACS.

Împotriva Hotărârii nr.949/2010 NLS a declarat recurs, susţinând că hotărârea atacată este nelegală și netemeinică, deoarece reglementarea stabilită prin Hotărârea nr.

298/2007, care se referă la ordinea de prioritate a cererilor de valorificare a rezultatelor examenelor de promovare și cererilor de transfer, atunci când acestea vin în concurs, nu se aplică în speţă, pentru următoarele argumente:

– cererea sa de valorificare a rezultatului examenului de promovare în funcţia de execuţie, desfășurat la 9.05.2010, este anterioară cererii de transfer depusă de d-na procuror ACS, astfel că nu se poate susţine că aceasta are un drept mai vechi;

– nu se poate susţine că s-au luat în discuţie, în același timp, în cadrul Secţiei de procurori ambele cereri, deoarece nu se face nici o referire, în cadrul Hotărârii nr. 340 din 30 septembrie 2010, la cererea sa de valorificare a rezultatului obţinut la examenul de promovare;

– cererea sa era mult mai îndreptăţită a fi admisă, deoarece din data de 3.08.2009 și până în prezent, prin ordin al Procurorului General, a fost delegată la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Y, ultima delegare fiind stabilită prin ordinul nr. 1515 din 3.08.2010, pe o perioadă de șase luni de zile.

În consecinţă, recurenta solicită admiterea recursului, anularea Hotărârii Plenului nr. 949 din 4.11.2010 și a Hotărârii Secţiei de Procurori nr. 340/30.09.2010, cu obligare pârâtului C.S.M la valorificarea rezultatului obţinut la examenul din data de 9.05.2010 și promovarea la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Y.

Pârâtul Consiliul Superior al Magistraturii a formulat întâmpinare, solicitând respingerea recursului ca nefondat, pentru motivele reţinute în cuprinsul Hotărârii nr. 949/2010 (hotărârea atacată).

La data de 6.05.2011 recurenta a invocat excepţia de nelegalitate a Hotărârii nr. 298/19.04.2007 adoptată de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, hotărâre prin

care s-a stabilit că „au prioritate cererile de valorificare formulate de candidaţii la concursul de promovare atunci când vin în concurs cu cereri de transfer ale candidaţilor admiși la promovarea pe loc și nu au prioritate atunci când vin în concurs cu alte cereri de transfer”.

Prin sentinţa civilă nr. 6225/27.10.2011 Curtea de Apel București – Secţia a VIII-a contencios administrativ și fiscal a respins, ca neîntemeiată, excepţia de nelegalitate invocată de reclamanta NLS. Sentinţa nu a fost atacată cu recurs.

Analizând actele depuse de părţi, precum și apărările invocate în cuprinsul recursului și al întâmpinării, Înalta Curte constată că recursul este nefondat, având în vedere următoarele considerente:

În fapt, recurenta a formulat la data de 24.06.2010 o cerere având ca obiect valorificarea rezultatului obţinut la concursul de promovare a judecătorilor și procurorilor din data de 9 mai 2010, cererea sa fiind înregistrată la Consiliul Superior al Magistraturii sub nr. 18000/1154/2010.

La data de 30.06.2010, a fost înregistrată la Consiliul Superior al Magistraturii sub nr. 18558/1154/2010, cererea doamnei procuror ACS, având ca obiect transferul său de la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel X la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Y.

După data de 24.06.2010, prima ședinţă în care a fost programată analizarea cererilor de valorificare, respectiv transfer, conform practicii constante în materia programării ședinţelor, avându-se în vedere totodată și perioada vacanţei judecătorești, a fost la 30.09.2010, ședinţă în care, atât cererea de transfer formulată de doamna procuror ACS, cât și cererea privind valorificarea rezultatului obţinut de recurentă la concursul de promovare din 9.05.2010 au fost supuse analizei de către Plenul Consiliului Superior al

Magistraturii.

La momentul analizării cererilor, potrivit evidenţelor direcţiei de specialitate din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Y exista un singur post de execuţie vacant.

Nemulţumirea recurentei rezidă din faptul că, prin Hotărârea nr. 340 din data de 30.09.2010 a Secţiei pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, s-a dispus transferul doamnei procuror ACS de la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel X la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Y, dându-se astfel prioritate cererii de transfer în defavoarea cererii sale de valorificare.

Nu pot fi reţinute susţinerile recurentei în sensul că cererea sa de valorificare avea prioritate faţă de cererea de transfer despre care s-a făcut anterior vorbire.

Astfel, prin Hotărârea nr. 298/19.04.2007 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, s-a stabilit că cererile de valorificare formulate de candidaţii la concursul de promovare au prioritate atunci când, vin în concurs cu cereri de transfer ale candidaţilor care au fost admiși pentru promovarea pe loc la concurs și nu au prioritate atunci când vin în concurs cu alte cereri de transfer, formulate de alţi judecători sau procurori decât aceia care au promovat pe loc în urma concursului.

Potrivit art. 60 din Legea nr. 303/2004 transferul judecătorilor și procurorilor de la o instanţă la altă instanţă sau de la un parchet la alt parchet se aprobă, la cererea celor în cauză, de către Consiliul Superior al Magistraturii.

Faţă de aceste dispoziţii legale și în raport de principiul qui *prior tempore potior jure*, Înalta Curte constată că autoritatea pârâtă a soluţionat în mod corect concursul dintre cele două cereri formulate pentru același post,

acordând prioritate cererii de transfer formulate de d-na ACS, care a obţinut gradul de procuror de pe lângă curtea de apel începând cu data de 1.12.2008, când a fost numită procuror la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel X, spre deosebire de recurentă, ce solicită valorificarea unui drept ce s-a născut abia la 9.05.2010, cu ocazia examenului de promovare de la acea dată.

Pentru considerentele menţionate, cu referire la art. 29 alin . 7 din Legea nr. 317/2004, recursul urmează a fi respins ca nefondat.

De menţionat că, în același sens, Înalta Curte s-a pronunţat în situaţii similare prin Deciziile nr. 5275/20.11.2009 și nr. 1227/4.03.2010.

ICCJ – Cerere de învestire cu formulă executorie a unei hotărâri pronunţate de instanţa de contencios administrativ

Legislaţie relevantă:

Legea nr. 554/2004, art. 2 alin. (1) lit. ţ), art. 22, art. 24, art. 25

Codul de procedură civilă, art. 374 alin. (2)

Din interpretarea – în sensul producerii de efecte – a dispoziţiilor art. 22 din Legea nr. 554/2004, coroborate cu

cele ale art. 24-25 din aceeași lege, rezultă că hotărârile judecătorești pronunţate de instanţa de contencios administrativ prin care se instituie obligaţia de plată a unor sume de bani cu titlu de despăgubiri, compensaţii, penalităţi ori cheltuieli de judecată se investesc cu formulă executorie și se execută silit potrivit dreptului comun, reprezentat de Codul de procedură civilă.

Decizia nr. 1897 din 5 aprilie 2012

Prin cererea înregistrată la data de 12 decembrie 2011 în dosarul nr. 5527/110/2010 al Curţii de Apel Bacău, Secţia de contencios administrativ și fiscal, reclamantul BG a solicitat investirea cu formulă executorie a Deciziei nr. 1574 din 11 noiembrie 2011 pronunţată de Curtea de Apel Bacău – Secţia de contencios administrativ și fiscal.

Prin încheierea dată în camera de consiliu din data de 9 ianuarie 2012 a Curţii de Apel Bacău, Secţia a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a-fost respinsă cererea formulată de BG de investire cu formulă executorie a Deciziei nr. 1574 din 11 noiembrie 2011 pronunţată de Curtea de Apel Bacău – Secţia de contencios administrativ și fiscal ca lipsită de interes, cu motivarea că din interpretarea sistematică a dispoziţiilor Legii nr. 554/2004 rezultă că este necesară investirea cu formulă executorie doar în cazul hotărârilor judecătorești definitive Și irevocabile pronunţate de instanţele de contencios administrativ prin care s-au respins acţiunile formulate și s-au acordat cheltuieli de judecată. Per a contrario, celelalte hotărâri judecătorești pronunţate în materia contenciosului administrativ constituie titluri executorii, nefiind necesară învestirea acestora potrivit dispoziţiilor art. 269 din Codul de procedură civilă.

Împotriva încheierii din data de 9 ianuarie 2012 a Curţii de Apel Bacău, Secţia a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a declarat recurs în termen legal BG, prin care s-a învederat că în mod greșit cererea sa de investire cu formulă

executorie a Deciziei nr. 1574 din 11 noiembrie 2011 pronunţată de Curtea de Apel Bacău – Secţia de contencios administrativ și fiscal a fost respinsă ca lipsită de interes.

Recursul este fondat, pentru considerentele ce vor fi arătate în continuare.

Obiectul cererii recurentului BG îl constituie investirea cu formulă executorie a Deciziei nr. 1574 din 11 noiembrie 2011 pronunţată de Curtea de Apel Bacău – Secţia de contencios administrativ și fiscal, prin care a fost admis recursul reclamantului împotriva sentinţei civile nr. 427 din data de 12 mai 2011 pronunţată de Tribunalul Bacău în dosarul nr. 5527/110/2010, a fost casată sentinţa recurată și reţinută cauza spre rejudecare, dispunându-se admiterea în parte a acţiunii reclamantului formulată în contradictoriu cu pârâtul Inspectoratul Școlar Judeţean Bacău, cu consecinţa obligării pârâtului la plata în favoarea lui BG a sumei de 1000 lei daune morale. Obligaţia stabilită prin hotărârea irevocabilă a instanţei de contencios administrativ vizează, indiscutabil, plata unei sume de bani.

Se reţine, cu privire la executarea hotărârilor instanţelor de contencios administrativ, că Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, cu modificările și completările ulterioare, conţine următoarele prevederi relevante: – art. 2 alin. (1) lit. ţ): *„instanţa de executare – instanţa care a soluţionat fondul litigiului de contencios administrativ”; –* art. 22: *„Hotărârile judecătorești definitive și irevocabile prin care s-au respins acţiunile formulate potrivit dispoziţiilor prezentei legi și s-au acordat cheltuieli de judecată se investesc cu formulă executorie și se execută silit, potrivit dreptului comun”; –*art. 24: *„(1) Dacă în urma admiterii acţiunii autoritatea publică este obligată să încheie, să înlocuiască sau să modifice actul administrativ, sa elibereze un certificat o adeverinţă sau orice alt înscris, executarea hotărârii definitive și irevocabile se va face în termenul prevăzut în cuprinsul ei, iar în lipsa unui astfel de*

termen, în cel mult 30 de zile de la data rămânerii irevocabile a hotărârii. (2) hi cazul în care termenul nu este respectat, se va aplica conducătorului autorităţii publice sau, după caz, persoanei obligate o amenda de 20% din salariul minim brut pe economie pe zi de întârziere, iar reclamantul are dreptul la despăgubiri pentru întârziere. (3) Neexecutarea sau nerespectarea hotărârilor judecătorești definitive și irevocabile pronunţate de instanţa de contencios administrativ și după aplicarea amenzii prevăzute la alin. (2) constituie infracţiune și se sancţionează cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amenda de la 25.000.000 lei la 100.000.000 Iei"; – art. 25:*„(1) Sancţiunea și despăgubirile prevăzute la art. 24 alin. (2) se aplică, respectiv se acordă, de instanţa de executare, la cererea reclamantului. Hotărârea se ia în camera de consiliu, de urgenta, cu citarea părţilor. (2) Cererea prevăzută la alin. (1) este scutita de taxa de timbru. (3) Hotărârea pronunţată de instanţa de executare poate fi atacata cu recurs in termen de 5 zile de la pronunţare. (4) Prevederile alin. (1)-(3) se aplică, în mod corespunzător, și pentru punerea în executare a hotărârilor instanţelor de contencios administrativ date pentru soluţionarea litigiilor ce au avut ca obiect contracte administrative".*

In acest context legislativ, se observă că art. 22 din Legea nr. 554/2004 a căpătat conţinutul actual prin modificările aduse Legii contenciosului administrativ prin Legea nr. 262/2002. Anterior, art. 22 din actul normativ în discuţie prevedea că hotărârile judecătorești definitive și irevocabile prin care s-au admis acţiunile în contencios administrativ constituie titluri executorii, fără a distinge în raport cu obligaţiile propriu-zise stabilite prin dispozitiv.

Procedând la o interpretare a normei enunţate în sensul de a produce efecte juridice și luând în considerare corelaţiile ce se impun a fi făcute cu procedura specială reglementată în art. 24-25 din Legea nr. 554/2004, Curtea constată că, în pofida caracterului lacunar al art. 22, toate hotărârile

judecătorești prin care se instituie – cum este și în cazul recurentului – obligaţia de plată a unor sume de bani cu titlu de despăgubiri, compensaţii, penalităţi ori cheltuieli de judecată se învestesc cu formulă executorie și se execută silit potrivit dreptului comun, reprezentat de Codul de procedură civilă. în materia învestirii cu formula executorie, art. 374 alin. (2) din Codul de procedură civilă prevede, în mod expres, că "Investirea hotărârilor cu formula executorie se face de prima instanţă", care în speţă este Tribunalul Bacău și nu Curtea de Apel Bacău.

Procedura reglementată în art. 24-25 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ se aplică prin urmare exclusiv în cazul hotărârilor judecătorești prin care autoritatea publică este obligată să încheie, să înlocuiască sau să modifice actul administrativ, să elibereze un alt înscris sau să efectueze o operaţiune administrativă. într-adevăr, este evident că, de vreme ce art. 25 din Legea nr. 554/2004, în care se regăsesc norme privind procedura propriu-zisă de soluţionare a cererilor ce se încadrează în obiectul de reglementare al art. 24, poartă denumirea marginală de „instanţa de executare", definiţia legală pe care art. 2 alin. (1) lit. ţ) din Legea nr. 554/2004 o oferă noţiunii de „instanţa de executare" nu poate fi circumscrisă decât acestei proceduri speciale.

În raport de cele mai sus arătate, reţinându-se că în mod greșit a fost respinsă ca lipsită de interes cererea reclamantului Butnari Grigore de învestire cu formulă executorie a Deciziei nr. 1574 din 11 noiembrie 2011 pronunţată de Curtea de Apel Bacău – Secţia de contencios administrativ și fiscal, și că aparţine Tribunalului Bacău competenţa soluţionării acestei cereri, urmează a se dispune, în temeiul dispoziţiilor art. 20 alin. (3) din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, cu modificările și completările ulterioare, precum și a prevederilor art. 312 alin. (1) – (3) din Codul de procedură civilă, admiterea recursului declarat de reclamantul BG împotriva încheierii din

data de 9 ianuarie 2012 pronunţată de Curtea de Apel Bacău, Secţia a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, casarea încheierii atacate și trimiterea cauzei spre competentă soluţionare Tribunalului Bacău.